

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

การเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

The Enhancement of Public Mind of Lower Secondary School Students

นิตยา รามศิริ¹, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี², ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์³
¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
^{2,3}อาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2) เปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมเสริมสร้างจิตสาธารณะ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 721 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 8 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ที่มีค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจในการเข้าร่วมทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 และโปรแกรมเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติพื้นฐาน และการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบไม่มีอิสระจากกัน

ผลการวิจัยมีดังนี้ 1) การศึกษาจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 อยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้ของส่วนรวมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (MEAN=3.59) รองลงมาคือ ด้านการเคารพสิทธิ (MEAN=3.54) และด้านการถือเป็นหน้าที่ (MEAN=3.52) ตามลำดับ และ 2) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า หลังเข้าร่วมการเสริมสร้างจิตสาธารณะนักเรียนมีค่าเฉลี่ยจิตสาธารณะโดยภาพรวมและทุกด้านเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเสริมสร้างจิตสาธารณะ, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

The purposes of this research were 1) to study public mind of lower secondary school students. and 2) to compare public mind of lower secondary school students among before and after of developmental programme to public mind. The population of this study were 721 lower secondary school students at The Demonstration School of Thepsatri

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

Rajabhat University. Meanwhile, the subjects for experiment group were lower secondary school students from purposive sampling whose public mind in study scores at the 25 percentile and lower voluntariness to participate in the experiment. The research instruments used for this study were 1) public mind questionnaire with the reliability coefficient of 0.88 and 2) developmental programme to public mind lower secondary school students. The statistical analyses employed were descriptive statistic and t-test for dependent samples.

The research result were as follows: 1) The study public mind of lower secondary school students as a whole and each process of public mind in study were in high level. The factor of each in descending order as follows: aspect of public mind usage (MEAN=3.59) public mind in term of respect other right (MEAN=3.54) and public mind in duty (MEAN=3.52). 2) The compare public mind of lower secondary school students after of enhancement to public mind were significantly increased at the .01 level.

Keywords: Enhancement of Public Mind, lower Secondary School Students

บทนำ

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมีความก้าวหน้าของเทคโนโลยีต่างๆอย่างไม่หยุดยั้ง ส่งผลให้คนในสังคมเกิดการแข่งขัน ค่านิยมของคนในสังคมเปลี่ยนไป โดยให้ความสำคัญแก่ความสำเร็จทางวัตถุ การแข่งขันทางสังคมจึงพุ่งสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ บุคคลมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนมากกว่าส่วนรวม ขาดคุณธรรมจริยธรรมขาดสมดุลทั้งทางจิตใจและวัตถุพฤติกรรมของบุคคลดังกล่าวทำให้หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนแปลง เช่น ทรัพยากรธรรมชาติลดลง การพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศในขณะที่มีข้อจำกัดทั้งในด้านการพัฒนาศักยภาพคน การเสริมสร้างฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทางด้านสังคมจะเห็นได้จากพฤติกรรมบุคคลไม่ใส่ใจต่อเรื่องของส่วนรวมที่สื่อถึงการยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลาง มีลักษณะมนุษย์นิยมมองข้ามความสัมพันธ์ และความเกี่ยวโยงถึงกันของธรรมชาติและสรรพสิ่งต่างๆ รอบตัว ทำให้เกิดการรับรู้ และมีความคิดว่าสิ่งของที่เป็นของสาธารณะนั้น เป็นทรัพย์สินของภาครัฐ หรือราชการที่คนทั่วไปสามารถใช้ประโยชน์ได้ เป็นสิ่งที่ตนเองสามารถจะนำไปใช้ประโยชน์ โดยที่ไม่ต้องมีส่วนรับผิดชอบดูแล หากแต่เป็นหน้าที่ของภาครัฐ จึงพากันละเลย หรือไม่สนใจที่จะดูแลรักษา หรือช่วยกันจัดการเพื่อทำให้ทรัพย์สินส่วนกลางคงสภาพอยู่ได้นานมากกว่าสภาพที่เป็นอยู่ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ 2549: 1-5) ภาวะดังกล่าวเป็นสัญญาณถึงการขาด “จิตสาธารณะ” ซึ่งในภาษาไทย คำว่า “จิตสาธารณะ” เป็นศัพท์ที่เกิดขึ้นในทศวรรษที่ผ่านมา นอกจากจะใช้คำว่าจิตสาธารณะแล้ว ยังมีคำอื่นๆ ที่ใช้เป็นความหมายนัยเดียวกัน เช่น สำนึกสาธารณะ จิตสำนึกสาธารณะ จิตอาสา จิตสำนึกทางสังคม คำเหล่านี้มีที่มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Public Consciousness, Public Mind (นเรศวรวิชาการ NU Academic. 2553: ออนไลน์) ซึ่งคำทั้งหมดมีความหมายในทางทิศเดียวกัน คือ ความ

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

ตระหนักของบุคคลถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดความรู้สึกปรารถนาที่จะช่วยเหลือสังคม ต้องการเข้าไปแก้วิกฤติการณ์ โดยรับรู้ถึงสิทธิควบคู่ไปกับหน้าที่และความรับผิดชอบ สำนึกถึงพลังของตนเองที่สามารถร่วมแก้ไขปัญหาได้และลงมือกระทำ เพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ โดยการเรียนรู้และแก้ไขปัญหา ร่วมกันกับคนในสังคม (หฤทัย อาจปรุ 2544: 37) จิตสาธารณะเป็นลักษณะสำคัญของการเป็นพลเมืองดีของประเทศ เพราะบุคคลที่มีจิตสาธารณะจะเป็นผู้ที่ตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติ ส่วนรวมของสังคม พร้อมทั้งตระหนักในสิทธิของตนเอง ไม่ล่วงล้ำสิทธิของผู้อื่น (ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ 2547: 1) และคุณลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่มีพร้อม ความปรารถนาที่จะช่วยแก้ปัญหา อุทิศตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและสาธารณะประโยชน์ (อำนาจ อยู่สุขและคณะ 2555: 7)

“จิตสาธารณะ” จึงเป็นประเด็นที่สำคัญระดับชาติที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญ โดยมีการกำหนดไว้ในมาตรฐานการศึกษาของชาติกล่าวว่าคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลกโดยคนไทยต้องเป็นคนเก่งคนดีและมีความสุขตัวเองซึ่งคือกำลังกายกำลังใจที่สมบูรณ์ความรู้และทักษะที่จำเป็นและเพียงพอในการดำรงชีวิตและการพัฒนาสังคมทักษะการเรียนรู้และการปรับตัวทักษะทางสังคมคุณธรรมจิตสาธารณะและจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลกโดยมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องด้านต่างๆให้กับผู้เรียนรวมถึงการรู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ. (2552 : 4-8) ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่มุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องด้านต่างๆให้กับผู้เรียนรวมถึงการรู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติและมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษามาตรฐานที่3 ตัวบ่งชี้ที่ 6 ได้กำหนดว่าผู้เรียนต้องปฏิบัติต่อสาธารณะสมบัติและดูแลรักษาเสมือนสมบัติของตน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2542: 4;กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 6) ซึ่งจะเห็นได้ว่าจิตสาธารณะเป็นคุณลักษณะที่สำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับจิตใจของมนุษย์ให้หันมามองถึงประโยชน์ส่วนรวมช่วยเหลือซึ่งกันและกันรวมทั้งร่วมมือกันพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้มีความสงบสุขอีกทั้งความพยายามในการปลูกฝังจิตสาธารณะให้เกิดขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบันซึ่งตัวบุคคลควรได้รับการพัฒนาจิตสาธารณะตั้งแต่วัยเด็กและผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็กก็คือบิดามารดาครูและเพื่อนร่วมวัย รวมทั้งสื่อมวลชนด้วยหากบุคคลเหล่านี้ได้ถ่ายทอดความมีจิตสำนึกที่ดีต่อสาธารณสมบัติส่วนรวมให้แก่เด็กอย่างสม่ำเสมอจะซึมซับเอาคุณลักษณะที่ดีติดตัวต่อไป (พรพรหม พรรคพวก 2550: 2) อาทิจานวิจัยของอภิเชษฐ จันทนา (2553: 43-44) ได้ใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนจิตสาธารณะหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีการพัฒนาศักยภาพทางด้านการเรียนการสอนอยู่เสมอเพื่อให้ได้มาซึ่งเยาวชนที่มีคุณภาพในการเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาสภาพโดยทั่วไปของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีจึงมีความหลากหลายของนักเรียนในด้านศักยภาพและครอบครัว จึงมีความเหมาะสมในการเป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาจิตสาธารณะให้กับนักเรียนเพื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน และ

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

ต้องการศึกษาพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนให้เกิดขึ้นจนเป็นนิสัย อันเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ที่ดี โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีการเสริมสร้างจิตสาธารณะในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยการใช้แนวคิดทฤษฎีในการให้คำปรึกษาและการฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแต่ละคนให้มีจิตสาธารณะเพิ่มขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี จำนวน 721 คน และทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ที่มีค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีความสมัครใจในการเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ มีจำนวน 8 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรจัดกระทำ ประกอบด้วย การเสริมสร้างจิตสาธารณะ
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ จิตสาธารณะ

การทบทวนวรรณกรรม

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่มีความเกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ (ชาย โพธิสิตา. 2540: 14-15; นันทวัฒน์ ชุนซี. 2546: 8) สามารถสรุปได้ว่า จิตสาธารณะ เป็นความตระหนักของบุคคลถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเข้าไปแก้ปัญหา มีการช่วยเหลือสังคม โดยรับรู้สิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบสำนึกถึงตนเองและผู้อื่น โดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน มี 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการใช้ของส่วนรวม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการตระหนักและให้ความสำคัญในการใช้ของส่วนรวม โดยมีการดูแลรักษาสิ่งของให้อยู่ในสภาพที่พร้อมต่อการใช้งาน และไม่ทำลายสิ่งของให้เกิดความเสียหาย

1.2 ด้านการถือเป็นที่หมาย ถึง พฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการแสดงออก ในบทบาทของความเป็นนักเรียน ที่มุ่งปฏิบัติตนเพื่อส่วนรวม ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน โดยการมีส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรมการพัฒนาชุมชนหรือสถานศึกษาที่โรงเรียนจัดขึ้น มีการอาสาช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ และปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

1.3 ด้านการเคารพสิทธิ หมายถึง การที่นักเรียนรับรู้การแสดงออกของตนเองและผู้อื่นในการใช้ของส่วนรวม หรืออยู่ร่วมกันในสถานศึกษา การไม่ยึดครองของส่วนรวมมาเป็นของตน ตลอดจนไม่ปิดโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรวมนั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธัญญาภัทร์ เลิศจันทรางกูรและจิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์ (2556: 43) ที่ได้ทำการพัฒนาจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 19 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาจิตสาธารณะมีค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้าน คือ ด้านการใช้ ด้านการถือปฏิบัติ และด้านการเคารพสิทธิสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experiment Research)

ขั้นตอนการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.1 ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.2 การสร้างแบบสอบถามจิตสาธารณะให้มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ โดยมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มีจำนวน 5 ระดับ ประกอบด้วย ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติบ่อยครั้ง ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง และไม่เคยปฏิบัติ

1.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาตามนิยามศัพท์เฉพาะ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของทุกข้อเท่ากับ 1.00 แล้วผู้วิจัยนำข้อคำถามของแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ได้ข้อคำถามจำนวน 53 ข้อ

1.4 การนำแบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไปทำการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี สาขาวัดพระพุทธรบาทราชวรมหาวิหาร จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.53 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 มีจำนวน 40 ข้อ

1.5 การนำแบบสอบถามจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นฉบับที่ได้ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี โดยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวน 721 ชุด จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. การเปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิคที่ใช้ในการพัฒนาโปรแกรม เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

2.2 สร้างโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ โดยกำหนดประเด็นการสนทนาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยใช้เวลาในการเสริมสร้างจิตสาธารณะ จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที

2.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาตามนิยามศัพท์เฉพาะ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.66-1.00 แล้วผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะไปทำการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีสาขาวัดพระพุทธบาทราชวรมหาวิหาร จำนวน 8 คน เพื่อทำการปรับปรุงและพัฒนาโปรแกรมให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะนำไปทดลองจริง

2.5 การนำโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะไปทดลองจริงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรีที่มีค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.23 และมีความสนใจที่จะเข้าร่วมพัฒนาจิตสาธารณะ จำนวน 8 คน โดยให้ทำแบบสอบถามจิตสาธารณะก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ และนำแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (MEAN) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Samples)

ผลการวิจัย

1. การศึกษาจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 อยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การใช้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (MEAN=3.59) รองลงมาคือ การเคารพสิทธิ (MEAN=3.54) และการถือเป็นหน้าที่ (MEAN=3.52) ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า หลังเข้าร่วมการเสริมสร้างจิตสาธารณะนักเรียนมีค่าเฉลี่ยจิตสาธารณะโดยภาพรวมและทุกด้าน ประกอบด้วย การใช้ การถือเป็นหน้าที่ และการเคารพสิทธิเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
 “Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (N=721)

จิตสาธารณะ	MEAN	S.D.	ระดับ
การใช้ของส่วนรวม	3.59	0.46	สูง
การถือเป็นหน้าที่	3.52	0.57	สูง
การเคารพสิทธิ	3.54	0.34	สูง
รวม	3.55	0.36	สูง

ตาราง 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเสริมสร้างจิตสาธารณะ (n=8)

จิตสาธารณะ	ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม		หลังเข้าร่วมโปรแกรม		MD	t	p
	MEAN	S.D.	MEAN	S.D.			
การใช้ของส่วนรวม	3.71	0.26	4.35	0.45	0.64	5.02**	.00
การถือเป็นหน้าที่	3.53	0.62	4.07	0.54	0.54	5.11**	.00
การเคารพสิทธิ	3.99	0.42	4.24	0.42	0.25	3.47**	.00
รวม	3.74	0.38	4.22	0.42	0.48	6.15**	.00

**p<.01

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมีจิตสาธารณะโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้เป็นเพราะ ทางโรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนและมีกิจกรรมส่งเสริมจิตสาธารณะของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูแนะแนวที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาระเบียบประวัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ทำให้ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมนักเรียน เมื่อนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่จากครอบครัว โดยได้รับความรักความอบอุ่นในครอบครัวอย่างเต็มที่ ครอบครัวมีการสนับสนุนให้นักเรียนสามารถคิดและตัดสินใจในการดำเนินชีวิตของตนเอง และจากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน พบว่า ครอบครัวมีการปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดี มีการยอมรับและให้เกียรติผู้อื่น มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และมีการแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างเหมาะสม มีการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และซึมซับการกระทำและพฤติกรรมจากครอบครัว ทำให้นักเรียนมีการเลียนแบบและแสดงพฤติกรรมเหมือนสมาชิกใน

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
 “Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

ครอบครัว จึงทำให้นักเรียนมีจิตสำนึกอยู่ในระดับสูง ดังคำกล่าวของประณต เค้าฉิม (2551: 355) ที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว ทำให้เด็กได้รับการซึมซับพฤติกรรมของครอบครัว ทำให้เกิดแนวโน้มที่เด็กจะเลียนแบบและปฏิบัติตามพฤติกรรมของครอบครัว ถ้าครอบครัวมีพฤติกรรมที่เหมาะสม เด็กจะมีความรักและความภาคภูมิใจในครอบครัว ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมในตัวเด็กเช่นกัน นอกจากนี้ ทางโรงเรียนมีการอบรมหน้าเสาธง การจัดโฮมรูมนักเรียน การจัดเวรประจำวัน การให้พระมาจัดการเรียนการสอนในวิชาพระพุทธศาสนา เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในคุณธรรมจริยธรรมเพิ่มมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมจิตอาสาเพื่อพัฒนาโรงเรียน เช่น การจัดคณีนั่งเดียวให้บุคลากรครูและนักเรียนช่วยกันทำความสะอาดโรงเรียน การบริจาคสิ่งของให้ผู้ยากไร้ การทำบุญบ้านพักคนชรา การทำบุญเด็กพิการซ้ำซ้อน เป็นต้น ดังงานวิจัยของ กฤษณ์ พวงพันธ์ (2552: 95) ได้ทำการพัฒนาจิตสำนึกของนักเรียนโรงเรียนบ้านตาอุดโดยใช้กลยุทธ์การอบรมคุณธรรมจริยธรรม กลยุทธ์การเสริมแรงโดยการชมเชย และกลยุทธ์การเสริมแรงโดยการชมเชย มอบรางวัล และประชาสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมีการปลูกฝังให้นักเรียนมีจิตสำนึก ทำให้นักเรียนมีความตระหนักถึงความสำคัญของจิตสำนึก ทำให้นักเรียนมีระเบียบวินัยเพิ่มมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้มีความสะอาด มีการดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน เพื่อให้สามารถใช้งานได้ต่อไป อีกทั้งทางโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมการประกวดวินัยดีมีสุข เพื่อให้นักเรียนมีความตระหนักในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และการส่งเสริมจิตสำนึกด้วยการประกวดห้องเรียนสะอาด เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการช่วยกันดูแลรักษาห้องเรียนของตนเองให้น่าอยู่ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้งานห้องเรียนนี้ต่อไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเสริมแรงทางบวกโดยการจัดกิจกรรมย่อมช่วยให้นักเรียนมีจิตสำนึกเพิ่มขึ้น ดังคำกล่าวของสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2556: 34) ที่กล่าวว่า การเสริมแรงทางบวก ทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น ถ้าบุคคลได้รับคำชมเชยหรือรางวัลในการแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมนั้นย่อมมีโอกาสเพิ่มขึ้นได้อีกด้วย

และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า จิตสำนึกด้านการใช้มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.59 อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะ ทางโรงเรียนมีการกำหนดกฎระเบียบและอัตลักษณ์มีวินัยของโรงเรียนอย่างชัดเจน มีการปลูกฝังกฎระเบียบในการจัดการเรียนการสอนในทุกวิชา ทำให้นักเรียนมีมุมมองต่อวัสดุอุปกรณ์สิ่งของเครื่องใช้ของนักเรียนทุกคน นักเรียนจึงต้องใช้สิ่งของเครื่องใช้อย่างระมัดระวังและใช้งานอย่างทะนุถนอม และรู้คุณค่า มีการเก็บรักษาสิ่งของเครื่องใช้เป็นอย่างดี ไม่สร้างความเสียหาย เพื่อให้นักเรียนคนอื่นได้สิ่งของเครื่องใช้ต่อไป นอกจากนี้ นักเรียนมีการจัดเวรทำความสะอาดในห้องเรียนและมีการเก็บขยะในโรงเรียน เพื่อให้โรงเรียนมีความร่มรื่นน่าอยู่ ดังคำกล่าวของนนทวัฒน์ ชุนซี (2546: 4) ที่กล่าวไว้ว่า การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำ ที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการใช้หรือการกระทำ ที่จะทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม ได้แก่ การดูแลรักษาเมื่อมีการใช้แล้วมีการเก็บ และใช้อย่างประหยัดและทะนุถนอม เป็นต้น รองลงมาคือ ด้านการเคารพสิทธิ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะ การจัดการเรียนการสอนในวิชาการแนะแนว มีการปลูกฝังทักษะชีวิตเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ มีการปรับตัว และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ทำให้นักเรียนมี

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

ความตระหนักว่าตนเองอยู่ร่วมกับผู้อื่นในโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีการแบ่งปันสิ่งของเครื่องใช้ร่วมกัน โดยไม่ยึดครองสิ่งของเครื่องใช้ส่วนรวมมาเป็นของตนเอง รวมถึงมีการยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น มีการให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไม่สร้างความรำคาญและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ดังคำกล่าวของเจษฎา หนูรุ่ง (2551: 4) ที่กล่าวว่า การเคารพสิทธิเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มการไม่ยึดครองของส่วนรวมมาเป็นของตนเองตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรวมนั้น โดยแบ่งปันและเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม และไม่นำของส่วนรวมมาเป็นของตนเอง และด้านการถือ เป็นหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับมากเช่นกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ นักเรียนมีความตระหนักต่อหน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี มีการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี มีการทำเวรประจำวันของโรงเรียนสม่ำเสมอ โดยไม่ต้องให้ครูและเพื่อนคอยตักเตือน มีการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมและสิ่งของเครื่องใช้ในโรงเรียนเป็นอย่างดี มีการเข้าร่วมและทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุมชนอย่างเต็มที่ มีน้ำใจและให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ดังงานวิจัยของนนท์วัฒน์ ชุนซี (2546: 4) ที่กล่าวไว้ว่า การถือ เป็นหน้าที่ เป็นการแสดงออกถึงการดูแลรักษาของส่วนรวม ได้แก่ การทำตามหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด และการรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม เป็นต้น

2. การเปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการเข้าร่วมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ พบว่า หลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้าน ประกอบด้วย การใช้ของส่วนรวม การถือ เป็นหน้าที่ และการเคารพสูงกว่าก่อนใช้โปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเกิดจากโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะมีการบูรณาการเทคนิคการให้คำปรึกษากลุ่มและเทคนิคการฝึกอบรมเข้าด้วยกัน ทำให้นักเรียนได้พัฒนาจิตสาธารณะด้วยเทคนิคและวิธีการที่มีความหลากหลาย โดยผู้วิจัยมีการใช้เทคนิคตัวแบบ (Modeling) โดยพานักเรียนไปชมสถานที่จริง คือ ห้องเรียนที่สกปรก และห้องเรียนที่สะอาด เพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน รวมถึงการที่ผู้วิจัยพานักเรียนไปทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์โดยการทำความสะอาดลานวัดพระพุทธรูปทราชมหาวิหารร่วมกัน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริง ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกันเป็นทีม ทำให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ก่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ดีร่วมกันอีกด้วย ทำให้นักเรียนมีจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น ดังคำกล่าวของสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2556: 50) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบที่เป็นสถานการณ์จริง จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์ตรง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจสิ่งที่ตนเองเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเชิงบวกเพิ่มมากขึ้น และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดน้อยลง อีกทั้งคำกล่าวของวิวัฒน์ ชัตติยะมาน (2549: 59-60) ที่กล่าวไว้ว่า ประสบการณ์ในชีวิตจริง จะทำให้นักเรียนได้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการเรียนรู้และแก้ไขปัญหาเป็นทีม ทำให้เกิดการพัฒนาเจตคติและทักษะในการแก้ไขปัญหาเพิ่มมากขึ้น รวมถึงการใช้เทคนิคการกำหนดข้อดี ข้อเสีย (Listing Advantage and Disadvantage Technique) ในการดูแลรักษาหรือทำลายสิ่งของเครื่องใช้ในโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีการรับรู้ว่าการขีดเขียนโต๊ะ การเขียนกำแพง และการรบกวนผู้อื่นนั้น เป็นการกระทำที่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น ดังคำกล่าวของคอเรย์ (Corey. 2004: 240-255) ที่กล่าวว่า เทคนิคการกำหนดข้อดี ข้อเสีย เป็นสำรวจความ

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

เชื่อของสมาชิกกลุ่ม โดยการเล่าถึงข้อดีและข้อเสียของความเชื่อหรือพฤติกรรมของตนเอง เพื่อแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน ทำให้บุคคลลดความรู้สึกกังวลกับความเชื่อที่บิดเบือน และสามารถพัฒนาตนเองได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยมีการใช้เทคนิคบทบาทสมมติ (Role Playing) ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ความเชื่อเกี่ยวกับการเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของสิทธิของตนเองและผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น การใช้ชีวิตในโรงเรียนนั้น ย่อมมีความขัดแย้งไม่เข้าใจกันบ้าง นักเรียนต้องมีการพูดคุยกับผู้อื่นอย่างมีเหตุผล มีการแสดงความต้องการและความปรารถนาของตนเองอย่างชัดเจน มีการยอมรับและให้เกียรติผู้อื่น ก็จะช่วยให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังคำกล่าวของพัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์ (2557: 148) ที่กล่าวไว้ว่า บทบาทสมมติ เป็นเทคนิคทั้งทางอารมณ์และพฤติกรรมที่อยู่ในตัว ประกอบด้วย การใช้ความคิด ความรู้สึก และความเชื่อที่ได้ประสบมา จะทำให้สมาชิกความรู้และประสบการณ์ในการเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า หลังการเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้าน ประกอบด้วย การใช้ของส่วนรวม การถือเป็นหน้าที่ และการเคารพสูงกว่าก่อนใช้โปรแกรมการเสริมสร้างจิตสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของธัญญาภัทร์ เลิศจันทรางกูรและจิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์ (2556: 43) ที่ได้ทำการพัฒนาจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 19 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาจิตสาธารณะมีค่าเฉลี่ยของจิตสาธารณะโดยภาพรวมและรายด้าน ประกอบด้วย ด้านการใช้ ด้านการถือเป็นหน้าที่ และด้านการเคารพสิทธิสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การพัฒนาให้นักเรียนให้มีจิตสาธารณะนั้น ทางโรงเรียนควรมีการจัดกิจกรรมการให้คำปรึกษากลุ่มและการฝึกอบรมควบคู่กันไป รวมถึงการจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์นอกสถานที่ เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามสภาพจริง จะช่วยให้นักเรียนมีจิตสาธารณะมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในส่วนของ การวิจัยเชิงคุณภาพ และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพิ่มเติม เพื่อนำมาซึ่งจิตสาธารณะที่มีองค์ประกอบที่ชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุจิตสาธารณะของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณ์ พวงพันธ์. (2552). การพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนโรงเรียนบ้านตาอูด อำเภออุ้มผาง จังหวัด ศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). แนวการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่กระชับชีวิตเพื่อพัฒนาสุขภาพของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นปีที่ 10-12). กรุงเทพฯ: CURUSA.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: CURUSA.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- จิรวรรณ กองทุ่งมน. (2553). การพัฒนาโปรแกรมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7. ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต ภาควิชาการวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจษฎา หนูรุ่ง. (2551). ปัจจัยจิตลักษณะที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสาธิตใน สังกัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการวิจัยและสถิติ ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธัญญาภัทร์ เลิศจันทรางกูรและจิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์. (2556). การพัฒนาจิตสาธารณะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- นเรศวรวิชาการ NU Academic. (2553,มกราคม). จิตสาธารณะ. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2557, จาก http://www.academic.nu.ac.th/content_view.php?n_id=44&img=&action=view
- นันทวัฒน์ ชุนซี. (2546). การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนาจิต สาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยุวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันการวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประณต คำฉิม. (2549). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์. (2557). เอกสารประกอบการสอน: การให้คำปรึกษากลุ่มเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรพรหม พรรคพวก. (2550). ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในสหวิทยา เขตกรุงเทพตะวันออกกรุงเทพมหานคร. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการวิจัยและสถิติ ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลัดดาวลัย เกษมเนตรและคณะ. (2547). รูปแบบการพัฒนานักเรียนระดับประถมศึกษาให้มีจิต สาธารณะการศึกษาระยะยาว ในเอกสารประกอบการประชุมวิชาการเนื่องในวันสถาปนา สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ครบรอบ 49 ปี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8
“Research 4.0 Innovation and Development SSRU’s 80th Anniversary”

- วิฑูรย์ ชัตติยะมาน. (2549: มกราคม-มิถุนายน) การจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง. สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ. 5(1): 59-60.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). แนวคิดและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554). กรุงเทพฯ: คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- หฤทัย อัจจุ. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ภาวะผู้นำ รูปแบบการดำเนินชีวิต และสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาล. ปรินญาการพยาบาลมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิเชษฐ จันทนา. (2553). ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบ้านโป่งขุนเพชรพัฒนา. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อำนาจ อยู่สุขและคณะ. (2555). จิตอาสา สร้างได้ด้วยแนวปฏิบัติที่ดีจากกิจกรรมเสริมหลักสูตร. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เพื่อพัฒนาบัณฑิตไทยเครือข่ายบัณฑิตอุดมคติไทย.
- Corey, G. (2004). Theory and Practice of Group Counseling, 6th ed. California: Thomson Brooks/Cole Inc.